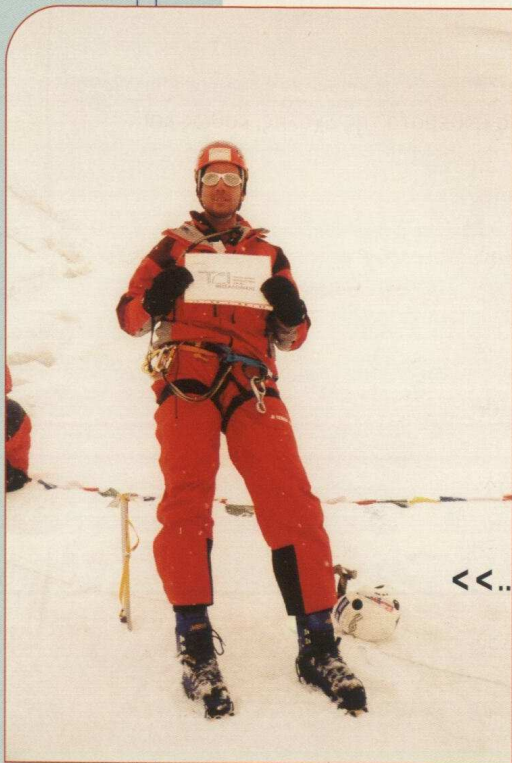

Στην κορυφή του Island Peak

<<... it's summit day today, Κώστα Ξύπνα...>>

Από τότε που θυμάται τον εαυτό του κάνει ορειβασία ο Κώστας Δαμπασίνας. «Από τα 14 άρχισα τα επικίνδυνα» λέει σήμερα ο φοιτητής του έκτου εξαμήνου του Τμήματος Διοίκησης Τουριστικών Επιχειρήσεων της ΣΔΟ, εννοώντας τις αναβάσεις σε διάφορα υψηλά βουνά της Ελλάδας. Μετά τον Όλυμπο, κατέκτησε τις κορυφές της Βαυαρίας, τη βουνοκορφή Zugspitze στα 2.964 μ., το μεγάλο Άτλαντα στο Μαρόκο στα 4.167 μ. και το Mont Blanc της Γαλλίας, που φτάνει τα 4.807 μ.

«Ορειβασία σημαίνει έξοδος από την καθημερινότητα» πιστεύει ο σπουδαστής του ΑΤΕΙΘ, ο οποίος ανέβηκε ακόμη υψηλότερα, κατακτώντας πριν από λίγους μήνες και τη βουνοκορφή, που βρίσκεται μπροστά από το Έβερεστ και λέγεται Island Peak. Το υψόμετρο ήταν 6.189 μ. Εκεί ο Κώστας Δαμπασίνας έβγαλε το σήμα του ιδρύματός μας και φωτογραφήθηκε μαζί του. Το ΤΕΙΘ όλο και υψηλότερα, θα έλεγε κανείς. Στο «Τεχνολογία και Εκπαίδευση» ο νεαρός ορειβάτης δίνει τη δική του άποψη για το τι σημαίνει να ανεβαίνει κανείς σε ψηλές βουνοκορφές και αναρωτιέται αν όσο πιο ψηλά ανεβαίνει κανείς γίνεται και καλύτερος.

ήταν τα λόγια του Μιχάλη, του σχοινοσυντρόφου μου, το βράδυ της 29/04/03 στις 12.20 τα ξημερώματα. Ήταν μια νύχτα που χιόνιζε όσο δεν έχω δει ποτέ τόσα χρόνια που ανεβαίνω στο βουνό. Όμως, ήταν η τελευταία ευκαιρία για να σπάσουμε το φράγμα των 6000μ. και να κατακτήσουμε την κορυφή island peak 6189m., το μπροστινό βουνό από το γίγαντα, το βουνό των βουνών, το everest. Η πορεία ξεκίνησε μέσα στην κακοκαιρία αργά αλλά σταθερά. Ολοένα το υψόμετρο μου έλεγε ότι ανεβαίνουμε όλο και πιο ψηλά. Στα 5600μ. κάνουμε στάση στην προωθημένη κατασκηνωτική βάση για να βάλουμε αναρριχητικό εξοπλισμό, όπως κράνος, καρφιά στις μπότες, κτλ.

Από εκείνο το σημείο ξεκινούσε αναρρίχηση σε παγωμένα βράχια μέσα στη νύχτα. Κάθε λάθος βήμα εδώ δε συγχωρείται από έναν τραυματισμό, αλλά από την ίδια τη ζωή. Για καλή μας τύχη ο ήλιος άρχισε να φαίνεται και να παίρνει τη θέση του χιονιά, αλλά δυστυχώς μόνο από εκείνο το σημείο ξεκινούσε αναρρίχηση σε παγωμένα βράχια, μέσα στη νύχτα. Κάθε λάθος βήμα εδώ δεν συγχωρείται από έναν τραυματισμό, αλλά από την ίδια τη ζωή. Για καλή μας τύχη ο ήλιος άρχισε να φαίνεται και να παίρνει την base camp με το σακίδιο φορτωμένο με την ικανοποίηση της κατάκτησης, αλλά και μια τρομερή εξάντληση. Τελικά, μετά από 19 ώρες αναρρίχησης και ένα ζεστό νεπαλέζικο τσάι ήρθε η ώρα του ύπνου!

Το συνολικό trek είχε μήκος 210km και έγινε όλο περπατώντας μέσα από τα χωριά των shepa, μιας φυλής με καταγωγή από την Ινδία. Σήμερα είναι κάτι σαν τους αριστοκράτες του Νεπάλ. Η ασχολία τους σχετίζεται με τον τουρισμό και τις οδηγίες των τουριστών στις βάσεις από τα υψηλότερα βουνά του πλανήτη. Η όλη αποστολή κράτησε περίπου 35 πολύ έντονες μέρες, Όμως, πλέον το θυμάμαι σαν κάτι πολύ μακρινό, όπως όταν ξυπνάς από ένα όνειρο που το θυμάσαι μόλις ξυπνάς και μετά αρχίζει και θολώνει.

Η πρώτη επαφή με τα Ιμαλάια ήταν πολύ καλή και ήδη είμαι σε προετοιμασία με την ομάδα μου για την επόμενη αποστολή σε πολύ πιο ψηλό βουνό. Σε πρώτη φάση ο μύθος για τα Ιμαλάια έσπασε μετά από πολύ σκληρή προπόνηση, σε συνδυασμό με τις σπουδές στα ΑΤΕΙ. Η προετοιμασία έγινε προοδευτικά από τις βαυαρικές Άλπεις και το Μεγάλο Άτλαντα 4167μ. Έως την κορυφή της Ευρώπης το mont blanc 4807m. πάνω από το χωριό chamonix της Γαλλίας, αλλά και εκατοντάδες αναβάσεις στο δικό μας Όλυμπο, μιας και έχω την τιμή να είμαι συνοδός στο πιο διάσημο βουνό του κόσμου και από φέτος και διαχειριστής του "Χρήστου Κάκαλλου" ενός καταφυγίου σε υψόμετρο 2648μ.

Τελειώνοντας θα ήθελα να αναφέρω ότι άλλος ένας στόχος επιτεύχθηκε και ήδη έχει βρεθεί ο καινούριος, αλλά ακόμα κανείς δεν έχει μπορέσει να μου απαντήσει το εξής ερώτημα που με βασανίζει: **Άραγε, όσο πιο ψηλά ανεβαίνουμε, γινόμαστε καλύτεροι άνθρωποι; ■**

